

El desgavell d'Elx

Les Corts valencianes han aprovat el projecte de creació de la Universitat d'Elx. I una vegada més una iniciativa que així, en abstracte, hauria d'il·lusionar la societat valenciana, no ha tingut un altre efecte que crispà-la i dividir-la. De nou els vots en la Cambra parlamentària es van dividir: els que governen (PP-UV) van votar a favor, els que fan oposició (EU) van votar en contra i els que haurien de fer-la però no la fan (PSOE) s'hi van abstenir. Per al Partit Popular aquesta majoria és suficient i fins i tot algun dels seus diputats ha arribat a dir que equival a un consens. Trista, molt trista, la idea que el PP té del consens. Una vegada més han demostrat

que no els interessa encoratjar la societat amb els seus projectes, senzillament dur-los a terme, caiga qui caiga i no importa a quin preu. En aquesta ocasió el preu ha estat molt alt. El govern de Zaplana ha menyspreat absolutament l'autonomia universitària i ha convertit un projecte que havia d'ampliar l'oferta universitària del País Valencià en un altre ben diferent que, de moment, no fa més que trencar la Universitat d'Alacant.

Encetar la Universitat d'Elx amb el trasllat de la Facultat de Medicina de la Universitat d'Alacant no és un bon començament. De manera ineludible ha provocat l'oposició al nou projecte del claustre de la Universitat expropiada que, en bona lògica, no vol perdre una de les facultats més emblemàtiques i on més inversions s'han destinat. No han servit de res les protestes del seu rector, Andrés Pedreno, ni la clara oposició de la Conferència de Rectors d'Universitats Espanyoles. Per al gabinet de Zaplana, alguna urgència, estranya i inexplicable, estava per damunt del respecte a l'autonomia universitària, una de les claus dels sistemes democràtics, i exigia la creació de la nova universitat de qualsevol manera.

Si el president Zaplana haguera explicat el

perquè d'aquesta pressa, les coses podrien haver canviat però o no tenia arguments o els que tenia eren inconfessables. Ara, el perquè de la decisió ha passat a un segon pla perquè el mal ja està fet i al País Valencià, i ja en són molts, ha nascut un altre element de discòrdia, i ara, i això tampoc no és nou, en nom de la cultura. Irreversiblement "tocada" ha quedat la Universitat d'Alacant i irreversiblement marcada ha nascut la d'Elx. Tot un panorama.

La responsabilitat màxima d'aquesta ingerència en el marc universitari és, naturalment, del Partit Popular, autor del projecte i instigador de la maniobra i de l'estratègia, si és que se'n pot dir estratègia, de la seua aprovació. Però hi ha qui també ha de respondre. Unió Valenciana, el

soci en el govern dels populars ha donat una prova més de la seua falta de política real, més enllà de les quimeres lingüísticopatriotes, i de la total submissió a la disciplina de José M. Aznar. I l'oposició? Només Esquerra Unida ha mantingut la coherència. S'hi va oposar al principi del debat i ha continuat fent-ho després. El PSOE ha donat una nova mostra de la seua política erràtica a l'hora de fer oposició. De la mateixa manera que els diputats popu-

“Una vegada més, els dos partits majoritaris del País Valencià són responsables directes, per instigació i per atorgament silenciosos, que això és una abstenció, d'un projecte que acaba enfrontant els valencians.”

lars diuen que la majoria absoluta és el consens, el secretari d'organització del PSOE, Alberto Pérez Ferré diu que l'abstenció del seu grup parlamentari equival a un vot en contra. Si trista és la interpretació dels populars encara més ho és la dels socialistes. Una vegada més, els dos partits majoritaris del país són responsables directes, per instigació i per atorgament silenciosos, que això és una abstenció, d'un projecte que acaba enfrontant els valencians. Ni tan sols tingueren, uns i altres, el detall de donar-li el nom d'Ausiàs Marc, per commemorar el sisè centenari de la mort del poeta. ■